

Η' οὕτως.

» Ἀνθρώπων ὄντως τὴν χαρὰν, καὶ τὴν παρηγορίαν—Λυ,

τὴν Μητροπάρθενον ἀγνήν, Ἀγγλέων τὴν Κυρίαν—Λυ.

Η' νὰ συναγῆται ἐκ τῆς ἀρκτικής, καὶ τελευταίας Συλλαβῆς τῶν δύο Ὀμοιοκαταλήτων, Λέξις σημαντικὴ πράγματος, καὶ μάλιστα Ἄσγος τελείας Σημασίας ὡς ἐκ τῶν κατωτέρω τὸ Ἄσγος ἄσκει.

» Ἄσ—φον ὑψηλὸν κατέλαβε διὰ τὸ κατεπεῖ—Γου

Κ' ἐκεῖ μόλις διέπυσε Στρατοῦ μέρος ὄλι—Γου

» Ἄ—τακτα τᾶλλο σκόρπισε, κ' εἰς τὸ πεδίου μνή—Σκει

Ἄπὸ τὸ ξίφος τῶν Ἐχθρῶν τὸ πλεον μέρος θνή—Σκει.

Καὶ τοιαύτη τις εἶναι καὶ ἡμερικωτέρα τῶν Στίχων ἀρετῆ.

Ἔργον δὲ ἀρίστου Ποιητοῦ εἶναι τὸ νὰ μὴ φαίνεται κατ' ἕτερος πάντοτε, τόσον εἰς τὰ ἄλλα, ὅσα ἐπιζητοῦνται εἰς τὸ Ἐπαγγελμα τῆς Ποιητικῆς, ὅσον καὶ εἰς τὴν Εὐτεχνίαν τῶν Στίχων. Ἀναγκαῖον ὅμως εἶναι εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους τῶν Ποιημάτων τοῦ νὰ διαπονῆ περισσώτερον, καὶ νὰ καταγίνηται εἰς τὴν Εὐτεχνίαν, ὅπου ἡ Ἔννοια ἠθέλην εἶναι ταπεινὴ, καὶ ὑπόκεινος· ἐπειδὴ ἐκεῖ πρέπει, ὅσον ὑςρεῖται ἡ Ἔννοια, νὰ ἀναπληρῆται ἀπὸ τὴν Χάριν τῆς Στιχουργίας. Καὶ δὲν εἶναι τόσον σφαλερὸν, εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς Ἔννοιαι, νὰ εἶναι καὶ οἱ Στίχοι ἐξησχημένοι ὁμοίως, διότι αὐτοὶ καὶ διπλασιάζονται ἢ θεινότες εἰς τοὺς Ἀκροτάτους, ὅμως ἀισθανόμενοι καὶ κάποιαν περισσοτέραν Ἡδύτητα ἐκ τῆς Εὐτεχνίας, ἡμποροῦσι νὰ γίνωνται προσεκτικώτεροι· ὅσον εἶναι σφαλερὸν, νὰ εἶναι καὶ οἱ Στίχοι ἀπερίεργοι, καὶ κακότεχνοι εἰς ταπεινά, καὶ μικρὰς Ἰδέας· διότι τότε εἶναι ἄφευκτος ἡ Ἀηδία, καὶ κακοῦ Ποιητοῦ γνώρισμα φανερώτατον. Καὶ τοιαῦτά τινα εἶναι καὶ τὰ γενικῶς παρατηρούμενα εἰς τὰ Εἶδη τῶν Πολιτικῶν Στίχων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τοῦ Εἶδους τῶν Δεκαπεντασυλλάβων.

Ἐξῆς δὲ, διὰ τὴν ὁλοσχερῆ γνώσιν, καὶ ἐξακριβώσιν τῶν Πολιτικῶν Στίχων, ἀκόλουθον εἶναι, καὶ περὶ τῶν κατ' Εἶδος παρατηρουμένων εἰς αὐτοὺς νὰ λεχθῶσι τινα συντόμως. Καὶ πρῶτον τάττεται τὸ Δεκαπεντασύλλαβον Εἶδος, ὡς πλεον εὐρύχωρον, καὶ τελειότερον, καὶ χρησιμώτερον τῶν ἄλλων.

Εἶδος λοιπὸν Δεκαπεντασυλλάβων Πολιτικῶν Στίχων λέγεται ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῦ οἱ Στίχοι εἰς δεκαπέντε μετροῦνται Συλλαβὰς· αὐτὰ δὲ αἱ Συλλαβαὶ ποικίλως κομματιζόμεναι καὶ τοιζόμεναι, καὶ ὁμοιοκαταληκτοῦσαι, Ποικιλίαν ἐμποιοῦσι καὶ εἰς τοὺς ἰσαριθμούς Στίχους, ἧτις καὶ εἰς τὴν προσβολὴν τῆς Ἀκοῆς διακρίνεται, καὶ εἰς διαφόρους Ποιητικὰς χρήσεις κατὰ τὸ ἀρμοδιώτερον διατάττεται.

Ἡ Ὀμοιοκαταληξία εἰς τὰ πλείω τῶν ἄλλων Εἰδῶν γίνεται καὶ εἰς τὰς τρεῖς Καταλήξεις, Λήγουσαν, Παραλήγουσαν καὶ Προπαραλήγουσαν· εἰς δὲ τὸ Δεκαπεντασύλλαβον εἰς τὴν Λήγουσαν μόνον, καὶ Παραλήγουσαν· ἐπειδὴ οἱ εἰς τὴν Προπαραλήγουσαν ὁμοιοκαταληκτοῦντες Δεκαπεντασύλλαβοι γίνονται κακοπρόφορτοι, καὶ δὲν ἔχουσι τὴν Στιχουργικὴν Χάριν.)

Πάσης δὲ Ὀμοιοκαταληξίας παντὸς Εἶδους τελείων Πολιτικῶν Στίχων, πρῶτην εἰς τὴν Ποιητικὴν, καὶ κυριωτέραν χρῆσιν ἔχει ἢ ἐκ τῆς Παραληγούσης ἀρχομένη· δευτέραν ἢ ἐκ τῆς Ληγούσης, καὶ Τρίτην ἢ ἐκ τῆς Προπαραληγούσης. Καὶ καθὼς πρὸς τὴν χρῆσιν προτερεῖται ἐκάστη, οὕτω καὶ ἐνταῦθα θέλει ταχθῆ πρώτη εἰς ὅλα τὰ Εἶδη.